

Sygn.akt III AUa 802/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2013r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Barbara Orechwa-Zawadzka (spr.)

Sędziowie: SA Alicja Sołowińska

SA Dorota Zarzecka

Protokolant: Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2013 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku J. R. - współnika spółki cywilnej (...)

przy udziale zainteresowanego G. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o ustalenie wysokości zaległych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych

na skutek apelacji wnioskodawcy J. R. - współnika spółki cywilnej (...)

od wyroku Sądu Okręgowego w Olsztynie IV Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 16 kwietnia 2012 r. sygn. akt IV U 2435/11

oddala apelację.

Sygn. akty III AUa 802/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. decyzją z dnia 19 października 2009 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (tekst jednolity: Dz. U. z 2007 roku, Nr 11, poz. 74 ze zm.) stwierdził, że J. R. i G. M., prowadzący działalność pod nazwą (...) s.c." z siedzibą w W. są dłużnikami Zakładu z tytułu nieopłaconych składek w wysokości łącznej 17.779,81 złotych plus odsetki od należności głównej za okres od maja 2007 roku do listopada 2008 roku tytułem:

- składek na ubezpieczenie społeczne za okres maj 2007 roku - listopad 2008 roku w kwocie 9.102,78 złotych, odsetki za zwłokę liczone na dzień 19 października 2009 roku w kwocie 1.325 złotych oraz koszty upomnienia w kwocie 8,80 złotych,

- składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres maj 2007 roku - listopad 2008 roku w kwocie 4.893,74 złote, odsetki za zwłokę liczone na dzień 19 października 2009 roku w kwocie 938 złotych oraz koszty upomnienia w kwocie 8,80 złotych,

- składek na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych za okres maj 2007 roku – listopad 2008 roku w kwocie 1.249,89 złotych, odsetki za zwłokę liczone na dzień 19 października 2009 roku w kwocie 244 złotych oraz koszty upomnienia w kwocie 8,80 złotych.

Odwołanie od tej decyzji złożyła J. R. (w imieniu (...) spółki cywilnej”), zarzucając błędne ustalenie wysokości zadłużenia, a także pominięcie w rozliczeniach nadpłaty ponad 2.300 złotych z wcześniejszego okresu.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie, po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 8 lutego 2011 roku oddalił odwołanie.

J. R., jako wspólnik (...) s.c." z siedzibą w W. zaskarżyła powyższy wyrok w całości.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku Sąd Pracy i Ubezpieczeń społecznych po rozpoznaniu powyższej apelacji, wyrokiem z dnia 7 września 2011 roku uchylił zaskarżony wyrok, zniósł postępowaniem przed Sądem Okręgowym Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Olsztynie w całości i sprawę przekazał temu Sądowi do ponownego rozpoznania. W uzasadnieniu wyroku Sąd Apelacyjny wskazał, że w niniejszej sprawie zaistniała nieważność postępowania, skutkująca koniecznością uchylecia zaskarżonego wyroku do ponownego rozpoznania, bowiem nie umożliwiono zainteresowanemu G. M., będącemu wspólnikiem spółki cywilnej (...) możliwości obrony swych praw przed Sądem (art. 386 §2 kpc w zw. z art. 379 pkt. 5 kpc). Stąd też przy ponownym rozpoznaniu sprawy Sąd Okręgowy powinien zobowiązać strony do wskazania aktualnego adresu G. M.; ewentualnie ustanowić kuratora dla zainteresowanego, następnie zaś przeprowadzić postępowanie dowodowe, w tym rozważyć celowość dopuszczenia dowodu z opinii biegłego księgowego, celem ustalenia, w jakiej wysokości J. R. i G. M. - wspólnicy spółki cywilnej (...) mają zobowiązania na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek. Reasumując, Sąd Apelacyjny stwierdził, że głównie ze względu na skutki procesowe stwierdzonej nieważności postępowania, bezprzedmiotowa stała się merytoryczna kontrola zasadności apelacji wniesionej przez J. R.. Z przedstawionych powyżej powodów Sąd Apelacyjny na podstawie art. 386 §2 kpc orzekł, jak w sentencji wyroku.

Sąd Okręgowy w Olsztynie IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych po ponownym rozpoznaniu sprawy, wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2012 roku oddalił odwołanie. Sąd Okręgowy ustalił, że wspólnicy spółki cywilnej (...) rozpoczęli działalność gospodarczą w dniu 31 grudnia 1998 roku, po wpisaniu do ewidencji działalności gospodarczej przez Prezydenta m. st. W. pod numerem (...). Siedzibą spółki była W., zaś miejscem wykonywania działalności S.. Już w 1999 roku pojawiły się w Spółce nieprawidłowości dotyczące składania deklaracji rozliczeniowych, występowały zaległości w opłacaniu składek, Spółka była wzywana do korekty dokumentów. W następnych latach wspólnicy Spółki byli wielokrotnie wzywani do stawienia w organie rentowym celem wyjaśnienia nieprawidłowości. W 2006 roku został zajęty rachunek Spółki i organ rentowy wyegzekwował należności składkowe za lata 2004-2005. Decyzją z dnia 11 czerwca 2007 roku organ rentowy ustalił, że Spółka (...) zalega na rzecz organu rentowego z zapłatą kwoty 61.818,07 złotych z tytułu nieopłaconych składek i odsetek, kosztów upomnienia i kosztów egzekucyjnych za okres luty 2005 roku – kwiecień 2007 roku. Sąd Okręgowy w Olsztynie, po rozpoznaniu odwołania od tej decyzji, wyrokiem z dnia 30 grudnia 2008 roku zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił, po dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego z zakresu księgowości, że Spółka (...) nie zalega wobec organu rentowego z zapłatą kwoty 61.818,07 złotych. Sąd Apelacyjny w Białymstoku, po rozpoznaniu apelacji organu rentowego, wyrokiem z dnia 16 kwietnia 2009 roku apelację oddalił. W dniu 4 maja 2007 roku w ramach kontroli stanu majątkowego Spółki organ rentowy ustalił, że ustanowiono hipoteki na rzecz (...) Banku Spółki Akcyjnej w O. w kwocie 200.000 złotych, na rzecz Banku (...) w W. 170.885,92 euro oraz na rzecz Przedsiębiorstwa Budowlanego (...) w kwocie 73.376,89 złotych. W styczniu 2008 roku płatnik sporządził i przekazał skorygowane deklaracje rozliczeniowe i raporty za okres od stycznia 2003 roku do grudnia 2007 roku, wykazując zerowe składki za G. M.. Za powyższy okres wcześniejsze były wykazywane składki w wymiarze 60% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia z poprzedniego kwartału. Według płatnika składki za G. M. należało skorygować z uwagi na zagraniczne ubezpieczenie wspólnika. W sierpniu 2008 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych chciał przeprowadzić kontrolę w Spółce, jednakże wobec braku kontaktu z właścicielami, kontrola ta nie odbyła się. W maju 2009 roku wysłano kolejne upomnienia dotyczące zaległości w składkach. J. R. w pismach z dnia 22 maja 2009 roku zażądała zaliczenia na poczet zaległych składek kwoty 2.342,33 złote oraz 897,90 złotych. W dniu

7 stycznia 2008 roku wnioskodawczyni złożyła w organie rentowym deklaracje wyrejestrowujące z ubezpieczenia od dnia 1 stycznia 2008 roku. Następnie J. R. podjęła prowadzenie działalności gospodarczej z dniem 1 maja 2008 roku, składając w dniu 7 maja 2008 roku stosowne deklaracje. W dniu 12 maja 2008 roku wnioskodawczyni zgłosiła zmianę w ewidencji działalności gospodarczej w zakresie zmiany siedziby Spółki. Wobec zmiany siedziby, wójt Gminy S. dokonał wpisu do ewidencji działalności w dniu 30 maja 2008 roku. W dniu 27 października 2008 roku J. R. wniosła do Wójta Gminy o zawieszenie działalności od dnia 20 października 2008 roku do dnia 31 marca 2009 roku. Następnie skarżąca składała również kolejne wnioski o zawieszeniu działalności od dnia 1 kwietnia 2009 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku, o wznowieniu działalności od dnia 29 maja 2009 roku, o zawieszeniu działalności do dnia 10 czerwca 2009 roku na okres 12 miesięcy oraz od dnia 10 czerwca 2010 roku na kolejny rok. W dniu 3 listopada 2008 roku J. R. wyrejestrowała Spółkę od dnia 1 listopada 2008 roku. Natomiast w dniu 15 grudnia 2008 roku złożyła deklarację rozliczeniową za pracownika A. P., J. R. i G. M. domagali się od Urzędu Skarbowego w W. zwrotu nadpłaconego ich zdaniem podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2003-2004. Decyzją z dnia 8 stycznia 2010 roku Naczelnik III Urzędu Skarbowego (...) stwierdził nadpłatę podatku za rok 2004 w kwocie 3.139, 21 złotych, odmawiając stwierdzenia nadpłaty za lata 2003-2004 w kwocie 13.905,79 złotych. Decyzją z dnia 13 maja 2010 roku Dyrektor Izby Skarbowej w W. uchylił decyzję organu pierwszej instancji i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia. W celu ustalenia wysokości zaległych składek, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości na okoliczność ustalenia wysokości zaległych składek. W opinii z dnia 6 marca 2012 roku biegły stwierdził, że za sporny okres wnioskodawczyni i zainteresowany byli zobowiązani do zapłacenia składek na ubezpieczenie społeczne w kwocie wskazanej w decyzji – 17.779,81 złotych. Biegły odniósł się do zastrzeżeń wskazanych przez wnioskodawczynię i stwierdził, że nadpłata składek w wysokości 2.342,33 złote została zaliczona przez organ rentowy na poczet składek należnych za okres do września 2007 roku. Biegły podkreślił, że kwota 897,90 złotych nie została przekazana przez Urząd Skarbowy do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem należność tą organ egzekucyjny pobrał i zaliczył na poczet kosztów egzekucyjnych. Biegły dodatkowo wskazał, że za miesiąc listopad 2008 roku organ rentowy nie naliczył od wnioskodawczyni i zainteresowanego składek na ubezpieczenie społeczne, a za ten miesiąc uwzględnił jedynie deklarację ubezpieczenia pracownika A. P. w kwocie 285,50 złotych tytułem składek na ubezpieczenie społeczne i kwotę 0,81 złotych na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych – razem 286,31 złotych. W okresie od dnia 15 maja 2007 roku do dnia 15 stycznia 2008 roku wnioskodawczyni była niezdolna do pracy, jednak ze względu na zaległości z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne, nie korzystała z zasiłku chorobowego. W tym okresie J. R. prowadziła faktycznie działalność gospodarczą, zatrudniała pracowników i zleceniobiorców, realizowała zawarte wcześniej umowy dotyczące imprez okolicznościowych na terenie pałacu. Sąd Okręgowy stwierdził, że w niniejszej sprawie bezspornym jest iż Spółka (...) prowadziła działalność gospodarczą od 1998 roku, wobec czego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 5 oraz art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych jej wspólnicy - J. R. i G. M. - podlegają obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu od dnia rozpoczęcia wykonywania tej działalności do dnia zaprzestania z wyłączeniem okresu, an który wykonywanie działalności zostało zawieszona. Nie ulegało wątpliwości, zdaniem Sądu I instancji, że Spółka nie opłaciła należnych składek za okres od maja 2007 roku do listopada 2008 roku, którą to okoliczność J. R. przyznała na rozprawie w dniu 8 czerwca 2010 roku. Natomiast Sąd Okręgowy stwierdził, że w przedmiotowej sprawie należało się odnieść do kwestii podlegania ubezpieczeniom społecznym z w okresie niezdolności J. R. do pracy oraz ustalić, czy wskazana przez organ rentowy wysokość zaległych składek została prawidłowo wyliczona. Odnosząc się do kwestii niezdolności J. R. do pracy, Sąd I instancji powołał się na art. 18 ust. 9 i 10 ustawy z dnia 13 października 1998 roku i stwierdził, że wnioskodawczyni nie przysługiwało w okresie od dnia 15 maja 2007 roku do dnia 15 stycznia 2008 roku prawo do zasiłku chorobowego. Sąd Okręgowy wskazał, że możliwość pomniejszenia wysokości składek na ubezpieczenie społeczne należnych od osób prowadzących działalność gospodarczą uzależniona jest nie od stanu niezdolności do pracy, ale od tego czy spełniają one warunki do przyznania zasiłku chorobowego. Skoro wnioskodawczyni posiadała zaległości składkowe przed powstaniem niezdolności do pracy, to zrozumiałe, zdaniem Sądu Okręgowego, jest, że nie przysługiwało jej prawo do zasiłku. Stąd też nie było podstaw do zmniejszenia za wskazany okres wysokości składek na ubezpieczenie społeczne. Wnioskodawczyni błędnie utożsamiała pojęcie niezdolności do pracy ze stanem zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej. Niezdolność do pracy wnioskodawczyni nie mogła spowodować zaprzestania przez nią prowadzenia działalności gospodarczej. Świadczy o tym potwierdzona przez wnioskodawczynię okoliczność, że w okresie od dnia 15 maja 2007

roku do dnia 15 stycznia 2008 roku zatrudnieni pracownicy i zleceniobiorcy realizowali zawarte wcześniej umowy dotyczące imprez okolicznościowych na terenie P.. Sąd Okręgowy, powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Stąd też błędny w ocenie Sądu Okręgowego był pogląd wnioskodawczyni, że jej niezdolność do pracy spowodowała zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. Odnośnie wysokości nieopłaconych przez Spółkę (...) składek, Sąd Okręgowy wskazał, że decyzje Urzędu Skarbowego i Izby Skarbowej dotyczące podatku dochodowego od osób fizycznych za lata 2003-2004 nie mają żadnego związku z niniejszym odwołaniem i zaskarżoną decyzją. Organ rentowy ustalił zaległość za okres od maja 2007 roku do grudnia 2007 roku, a następnie od maja 2008 roku do listopada 2008 roku, a zatem wziął pod uwagę zgłoszone przez wnioskodawczynię deklaracje w dniu 7 stycznia 2008 roku (wyrejestrowanie) i w dniu 7 maja 2008 roku (wznowienie działalności). Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowo została ustalona zaległość w składkach za listopad 2008 roku. Sąd Okręgowy podkreślił, że przedmiotem rozpoznania w niniejszej sprawie jest działalność spółki cywilnej o numerze identyfikacji podatkowej (...), nie zaś działalność J. R. o numerze identyfikacji podatkowej (...). (...) spółka cywilna jest zobowiązana w niniejszej sprawie do zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne wraz z odsetkami za okres od maja 2007 roku do listopada 2008 roku. Działalność gospodarza J. R. o innym numerze identyfikacji podatkowej, w świetle przepisów ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych, jest działalnością odrębnego podmiotu gospodarczego. Zdaniem Sądu Okręgowego J. R. w żaden sposób nie wykazała, że pobrana i zaliczona na koszty egzekucyjne kwota 897,90 złotych została przekazana przez Urząd Skarbowy na konto Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Swoje ustalenia co do wysokości składek należnych od spółki cywilnej, Sąd Okręgowy oparł w całości na opinii biegłego z zakresu księgowości. Sąd Okręgowy nie miał podstaw do kwestionowania prawidłowości ustaleń i wniosków zaprezentowanych przez biegłego. Wobec powyższego, uznając odwołanie od decyzji za bezzasadne, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴§ 1 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.

J. R. zaskarżyła powyższy wyrok w całości, kwestionując ustalenia faktyczne dotyczące wysokości zadłużenia Spółki z tytułu składek.

Z treści apelacji wynikało, iż J. R. wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie odwołania od decyzji.

W piśmie z dnia 14 czerwca 2012 roku (k. 344) J. R. sprecyzowała, że zaskarża wyrok Sądu Okręgowego w części dotyczącej kwoty 8.777,03 złote.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie jest zasadna.

Sąd Okręgowy dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych i na ich podstawie wywiódł trafne wnioski. Sąd Apelacyjny w całości aprobuje stanowisko Sądu Okręgowego wyrażone w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku i ustalenia poczynione przez Sąd Okręgowy przyjmuje za swoje.

Kwestią sporną w niniejszej sprawie była wysokość składek, z którymi zalegała spółka cywilna (...) za okres od maja 2007 roku do listopada 2008 roku.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 2 lipca 2004 roku o swobodzie działalności gospodarczej, istotą prowadzenia działalności gospodarczej jest jej zawodowy, stały charakter, powtarzalność działań, podporządkowanie zasadzie racjonalnego działania oraz uczestnictwo w obrocie gospodarczym. Działalność gospodarza jest prowadzona w sposób ciągły i zorganizowany, na własny rachunek i ryzyko osoby ją prowadzącej. Należy podkreślić, że prowadzenie działalności gospodarczej występuje nie tylko w okresie osiągania przychodu z tego tytułu, ale także w pozostałych okresach, w tym także w czasie wyczekiwania na zlecenia. Osoba prowadząca działalność gospodarczą nie podlega nikomu służbowo, może zatem samodzielnie decydować o dysponowaniu swoim czasem. W praktyce w okresie mniejszej ilości zleceń przedsiębiorcy wykonują inne potrzebne czynności – poszukują nowych klientów, załatwiają formalności urzędowe, a więc swoim działaniem zmierzają do kontynuowania działalności. Takie rozumienie prowadzenia działalności gospodarczej i podlegania z

tego tytułu ubezpieczeniom społecznym jest ugruntowane w orzecznictwie (por. np. wyrok Sądu Najwyższego Izba Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych z dnia 15 marca 2007 roku, I UK 300/2006, LexPolonica nr 1390819, Rzeczpospolita 2007/109 str. C5 i wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 7 lutego 2007 roku, III AUa 39/2007, LexPolonica nr 2013072).

Zgodnie z art. 13 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu podlegają osoby fizyczne prowadzące działalność pozarolniczą - w okresie od dnia rozpoczęcia wykonywania działalności do dnia zaprzestania wykonywania tej działalności. Skoro w myśl art. 6 ust. 1 pkt 5 i art. 12 ust. 1 odczytywanych w związku z art. 8 ust. 6 pkt 1 powołanej ustawy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają osoby prowadzące działalność na podstawie przepisów o działalności gospodarczej, czasowe granice prowadzenia tej działalności oraz podlegania z tego tytułu obowiązkowi ubezpieczenia społecznego wyznacza wpis do ewidencji działalności gospodarczej, dokonywany i wykreślany na zasadach przewidzianych w przepisach obowiązującej ustawy. Co prawda ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana (a więc także czy zaistniała przerwa w jej prowadzeniu) należy do sfery ustaleń faktycznych, a istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2005 roku, I UK 105/2004 OSNP 2005/13 poz. 198, z dnia 25 listopada 2005 roku, I UK 80/2005 OSNP 2006/19-20 poz. 309 oraz z dnia 30 listopada 2005 roku, I UK 95/2005 OSNP 2006/19-20 poz. 311). Domniemanie to może być obalone w drodze przeprowadzenia przeciwdowodu, który obciąża stronę twierdzącą o faktach przeciwnych twierdzeniom wynikającym z domniemania. Skoro przepisy ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych nie przewidują instytucji zawieszenia, bądź przerwy w prowadzeniu działalności gospodarczej, zgłoszenie takiej przerwy w organie ewidencyjnym, a w szczególności tylko w organie rentowym, nie korzysta z domniemania prawnego, z którego wynikałoby czasowe zaprzestanie prowadzenia działalności gospodarczej. W rezultacie ciężar dowodu wystąpienia przesłanek uzasadniających ustanie obowiązku ubezpieczenia społecznego (rzeczywistego zaistnienia przerwy w prowadzeniu działalności) obciąża tę stronę, która z faktu tego wywodzi skutki prawne w zakresie ustania obowiązku ubezpieczenia. Z ewidencji prowadzonej przez Prezydenta Miasta Stołecznego W. wynikało, że J. R. i G. M. rozpoczęli prowadzenie działalności gospodarczej w formie spółki cywilnej w dniu 30 czerwca 1998 roku, a z dniem 27 października 2008 roku wykonywanie działalności gospodarczej na wniosek J. R. zostało zawieszona. J. R. w niniejszym postępowaniu nie wykazała, że w powyższym okresie nie prowadziła działalności gospodarczej, kwestionowała jedynie wysokość naliczonych przez organ rentowy składek.

Okoliczność, iż wnioskodawczyni była niezdolna do pracy w okresie od dnia 15 maja 2007 roku do dnia 15 stycznia 2008 roku nie mogła automatycznie skutkować uznaniem, że w tym okresie Spółka (...) nie była zobowiązana do uiszczenia składek z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej. Niewątpliwie ubezpieczenie społeczne współnika spółki cywilnej zależy od osobistego prowadzenia w tej spółce pozarolniczej działalności gospodarczej (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 marca 2008 roku, I UK 251/2007 (OSNP 2009/13-14 poz. 179), W treści uzasadnienia Sąd Najwyższy wskazał także, iż spółka cywilna jest tylko wewnętrznym stosunkiem zobowiązaniowym współników, a działalność gospodarczą mogą prowadzić tylko jej współnicy i z tego tytułu podlegają ubezpieczeniu. Jednakże Spółka, której współnikiem jest J. R. w czasie jej zwolnienia lekarskiego nadal funkcjonowała i prowadziła działalność gospodarczą. Z wyjaśnień wnioskodawczyni wynikało, że w okresie zwolnień lekarskich miała podpisane umowy zlecenia z osobami wykonującymi prace np. z kucharką, sprzątającą, pokojówką i kelnerem. W tym czasie Spółka realizowała zawarte wcześniej umowy na terenie P. (k. 317-317v). Stąd też, mając na uwadze powyższe, należało uznać, że działalność gospodarcza w formie Spółki cywilnej była nadal prowadzona, a zatem także za ten okres należało odprowadzić zaległe składki. Odnośnie kwestii prawa do zasiłku chorobowego, to wbrew zarzutom apelacyjnym słusznie Sąd Okręgowy uznał, iż J. R. takie prawo nie przysługiwało, a zatem nie przysługiwało jej także prawo potrącenia należności z tytułu składek. Mając na uwadze treść art. 18 ust. 10 ustawy z dnia 13 października 1998

roku o systemie możliwość pomniejszenia wysokości składek na ubezpieczenie społeczne jest uzależniona od tego, czy spełnione zostały warunki do przyznania zasiłku chorobowego.

Odnosząc się do kwestii możliwości zaliczenia na poczet zaległych składek kwot 2.342,33 złote oraz 897,90 złotych należy wskazać, że wnioskodawczyni nie wykazała, iż kwota 897,90 złotych pobrana i zaliczona na poczet kosztów egzekucyjnych przez Urząd Skarbowy została przekazana na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych. Także kwota 2.342,33 złotych nie mogła być zaliczona na poczet zaległych składek. Wbrew twierdzeniom J. R., Sąd Okręgowy w sentencji wyroku z dnia 30 grudnia 2008 roku w sprawie IV U 1540/07 stwierdził, że spółka cywilna (...) nie jest dłużnikiem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z tytułu nieopłaconych składek za okres od lutego 2005 roku do kwietnia 2007 roku w wysokości 61.818,07 złotych. Natomiast decyzja wydana i zaskarżona w niniejszej sprawie dotyczy zaległości za okres od maja 2007 roku do listopada 2008 roku.

W celu zweryfikowania poprawności ustalenia wysokości należnych składek, Sąd Okręgowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu księgowości. Z opinii biegłego z zakresu księgowości wynikało, że różnica w wysokości składek 2.243,33 złotych wynikała z tego, że po rozliczeniu przez biegłą wpłat dokonanych przez płatnika i wpłat z tytułu przeprowadzonej egzekucji do dnia 31 grudnia 2007 roku za okres wskazany w decyzji z dnia 11 czerwca 2007 roku (do kwietnia 2007 roku) nastąpiła nadpłata w kwocie 2.292,33 złotych plus 50 złotych z tytułu nierozliczonej wpłaty z dnia 13 grudnia 2007 roku. Z porównania rozliczenia biegłego z wyliczeniem organu rentowego wynikało, że rozliczenie zadłużenia na dzień 31 grudnia 2007 roku dokonane przez organ rentowy jest dla wnioskodawczyni korzystniejsze o 927,91 złotych. W podsumowaniu swojej opinii biegły wskazał, że kwota 2.342,33 złote z tytułu nadpłaty stwierdzonej na dzień 30 kwietnia 2007 roku została zaliczona przez organ rentowy za okres do września 2007 roku z tytułu składek na ubezpieczenie. Z dokumentów wynika również, że kwota 897,90 złotych nie została przekazana przez Urząd Skarbowy do organu rentowego. Jest to kwota, którą organ egzekucyjny pobrał i zaliczył na koszty egzekucyjne. W zestawieniu należności od spółki cywilnej (...) za listopad 2008 roku nie naliczono składek na ubezpieczenie społeczne pracodawców. Zgodnie z wysłaną przez J. R. deklaracją naliczono składki na ubezpieczenie pracownika A. P. w wysokości 285,50 złotych plus składki na Funduszu Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych 0,81 złotych, co stanowiło łącznie kwotę 286,31 złotych. W związku z powyższych biegły wyliczył zobowiązania spółki cywilnej wobec organu rentowego an kwotę 17.779,81 złotych.

W ocenie Sądu Apelacyjnego opinia biegłego jest rzetelna i fachowa. Biegły dokonał szczegółowej analizy dokumentacji znajdującej się w aktach sprawy i na tej podstawie wyliczył wysokość należnych składek, szczegółowo odnosząc się do twierdzeń wnioskodawczyni i przekonująco uzasadniając swoje stanowisko w sprawie. opinia biegłego podlega ocenie - zgodnie z art. 233 § 1 - na podstawie właściwych dla jej przedmiotu kryteriów zgodności z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziomu wiedzy biegłego, podstaw teoretycznych opinii, a także sposobu motywowania oraz stopnia stanowczości wyrażonych w niej wniosków (orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 7 listopada 2000 roku, I CKN 1170/98, LexPolonica nr 350396 (OSNC 2001, nr 4, poz. 64). Stąd też, wbrew zarzutom apelacyjnym, nie było podstaw do odmówienia opinii wiarygodności.

Mając na uwadze powyższe, należało uznać, że apelacja jest bezzasadna. Stąd też Sąd Apelacyjny na podstawie art. 385 kpc orzekł jak w sentencji wyroku.